

denne Oplæring af Jernbanefunktionærer i Brosprængning maa høre op, og det er mig for øvrigt uforstaaeligt, hvorfor jydsk Jernbanefunktionærer skulle oplæres i denne Kunst. Der er f. Eks. — saa vidt jeg ved — Jernbanefunktionærer ovre fra Varde, som ere blevne indkaldte i den Anledning. Der er bygget en Bro over Varde Aa, vistnok en meget kostbar Bro, og der er flere andre Broer over de jydsk-ske Aaer, og deres Bygning har været ret kostbar. Hvad man egentlig har tænkt sig med, at disse Broer skulde sprænges i Luften, og af hvilke Grunde, fatter jeg ikke. Men jeg vil haabe, da vi nu have faaet en ny Minister for offentlige Arbejder, at denne Oplæring maa blive standsat.

Der har endvidere været afholdt et Samraad om at yde en Sommerferie paa 8 Dage til Statsbanernes Værkstedsarbejdere. Spørgsmaalet om at give Arbejdere en lille Sommerferie trænger sig stærkere og stærkere frem. I den Henseende har en Del af Landets Kommuner gaaet i Spidsen, jeg skal saaledes nævne Københavns og Aarhus' Kommuner, men det er heldigt, at dette Eksempel ogsaa er blevet efterfulgt af private Arbejdsgivere, f. Eks. Sporvejsselskaberne her i København foruden andre private Foretagender her. Jeg kan eksempelvis nævne, at i de Foretagender, Socialdemokratiet har med at gøre, saaledes vor Presse, vore kooperative Foretagender som Arbejdernes Fællesbageri, vort Bryggeri o. s. v., indrømmes der Arbejderne uden Afkortning i Løn en lille Sommerferie. Staten burde følge dette Eksempel, ja, egentlig gaa i Spidsen for Kommunerne og de private Arbejdsgivere. Sagen har flere Gange været paa Tale her i Rigsdagen, men det har aldrig lykkedes at faa den gennemført. Jeg henstiller nu til den ny Minister at se velvillig paa Sagen og f. Eks. til en Begyndelse nu til Sommer indrømme Statsbanernes Værksteder en Sommerferie af 8 Dage uden Afkortning i Løn. Det vil ikke dreje sig om noget stort pekuniært Offer fra Statens Side, og det vilde være en god Opmuntring for Arbejderne, saa at de med mere Tilfredshed vilde passe deres Tjeneste.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om det, som den ærede Ordfører saa udførlig berørte, nemlig Stormskaden ved Nytaars-tid ovre paa Bornholm. Efter den Fremstilling, vi fik, er det jo sikkert, at Bornholm har lidt langt mere end nogen anden Del af vort Land. Vi herovre i det øvrige Land ere slupne særdeles heldigt fra

de Ulykker, Stormskaden medførte, naar, som den ærede Ordfører oplyste, Stormskaden i det øvrige Danmark kun har været $\frac{1}{10}$ af den Skade, der har hjemsøgt Øen Bornholm. Jeg kan derfor saa godt forstaa, at Fiskerne der med Bekymring se Fremtiden i Møde. Naar deres Havne ere saa stærkt beskadigede, og deres Redskaber ødelagte, er det let forstaaeligt, at de ikke ville kunne komme over det, uden at der ydes dem en Haandsrækning fra den øvrige Del af Landet. Og naar Sagen en Gang kommer til at foreligge, tror jeg ogsaa, der vil være god Stemning for at komme Bornholmerne til Hjælp. Naar virkelig Skaden er saa stor, som den ærede Ordfører oplyste, nemlig $\frac{1}{4}$ Million, kan jeg forstaa, at den lille Øs Befolkning paa ingen Maade kan bære den alene. Sagen har slet ikke været berørt i Finansudvalget af den simple Grund, at der ingen Lejlighed har været til det, idet Finansudvalget ikke har haft noget Møde, efter at Stormskaden har fundet Sted. Men naar Sagen kommer frem i Finansudvalget, vil dette sikkert stille sig særdeles velvilligt overfor de Fiskere, der have lidt denne store Skade. Det naturligste vilde være, at det blev Staten, der her traadte hjælpende til. Den ærede Ordfører hentydede til, at der kunde foretages en Indsamling over det hele Land, men det er jo altid usikkert, hvad en saadan Indsamling kan give, og der er saa meget mere Grund til, at Staten træder til, som de Havne, der ere blevne ødelagte, i Virkeligheden ikke kunne siges at være de bornholmske Fiskeres. I det væsentligste ere de Statens i Henhold til de Beløb, Staten har indestaaende i dem. Staten bør gøre de Havne i Stand, som, naar det kommer til Stykket, i Virkeligheden ejes af den. Jeg vil, som sagt, haabe, at man ikke fra Rigsdagens Side vil stille sig alt for smaaligt, naar det gælder om under saadanne Nødsforhold som disse at yde Hjælp af Statskassen.

Dinesen: Medens jeg i øvrigt helt igennem kan holde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Ordfører om de foreliggende Spørgsmaal under Ministeriet for offentlige Arbejder, er der et enkelt Punkt, hvorom jeg føler mig forpligtet til at gøre et Par Bemærkninger. Det vil findes angivet i Betænkningen under Nr. 190, Samraadet under b. angaaende Holdepladser ved Usserød og Hammersholt. I sin Omtale heraf gjorde den ærede Ordfører sig skyldig i en Misforstaaelse af Spørgsmaalet,